

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО И ПРИЯТЕЛЯ МУ ТАРАЛЕЖКО

II.

МЕШКО ПРИ МАЙМУНИТЪ

Лети Мешко съ аероплана и весело си тананика:

Карай, карай, Мешко,
Съ тебъ е Таралежко!
Карай, не се бой,
Ти си цѣлъ герой!

Минава Мешко надъ непознати планини и поля, прелетява надъ чужди градове и села и най-последо достига до едно море.

Ами сега? Да кара ли понататъкъ, или да се върща? Но не е Мешко отъ страхливитъ Пипва той още по-здраво кормилото и полетява надъ безкрайното море. Отъ горе, надъ него — небе, подъ него — все море и море.

— Е, приятелю Таралежко, — обърна се Мешко къмъ своя приятел, — ако не загинемъ тукъ, въ това бездънно море, да си знаешъ, сто години ще живѣемъ! — И Мешко лети ли надъ морето, лети.

По едно време той съгледа една черна точка.

— Земя е това! — си рече Мешко и завъртѣ аероплана право къмъ черната точка.

Наистина, това бѣше Африка, топлата страна, дето отиватъ да зимуватъ прелетнитъ птици.

— Стигнахме, ура! — извика Мешко и спрѣ аероплана на една поляна, обградена съ високи дървета. Но тия дървета никакъ не приличаха на нашитъ. Стѣблата имъ бѣха гладки, а листата имъ голѣми колкото чадъри. Това бѣха палми, на които се раждатъ фурмитъ. Нашъ